

ТАНА ФРЕНЧ
ЗРУЙНОВАНА ГАВАНЬ

**TANA
FRENCH**
BROKEN HARBOUR

**ТАНА
ФРЕНЧ**
ЗРУЙНОВАНА ГАВАНЬ

Харків

 Vivat
ВИДАВНИЦТВО

2019

УДК 821.111
ББК 84(4Ірл)
Ф87

Серія «Художня література»

Перекладено за виданням:
French T. Broken Harbour / Tana French. — London :
Hodder & Stoughton, 2012. — 544 p.

Опубліковано за сприяння *Darley Anderson Literary,*
TV & Film Agency та *The Van Lear Agency*

Переклад з англійської *Богдана Вацка*

Дизайнер обкладинки *Михайло Присяжний*

Присвячується Дарлі, чарівникові та джентльменові

Френч Т.
Ф87 Зруйнована гавань / Тана Френч ; пер. з англ. Б. Вацка. —
Х. : Віват, 2019. — 640 с. — (Серія «Художня література»,
ISBN 978-966-942-826-4).

ISBN 978-966-942-892-9 (укр.)

ISBN 978-0-340-97763-7 (англ.)

У невеличкому містечку неподалік Дубліна скоєно напад на сім'ю Спейнів — біля моря, у напівзбудованому, напівзаселеному житловому масиві. Розслідувати злочин випадає двом детективам: Майклу Кеннеді, одному з найкращих у відділку вбивств, і новачку Річі Куррану. Відомо, що це розслідування має найвищий пріоритет. Справа на перший погляд проста: чоловік убив своїх дітей і намагався вбити дружину, а потім наклав на себе руки. Проте деталі — відсутність слідів злону, дірки у стінах, безліч відеореєстрів та мобільних пристроїв, ніби родина когось чекала, — вказують на інше...

УДК 821.111
ББК 84(4Ірл)

ISBN 978-966-942-826-4 (серія)

ISBN 978-966-942-892-9 (укр.)

ISBN 978-0-340-97763-7 (англ.)

© Тана French, 2012

© ТОВ «Видавництво “Віват”», ви-
дання українською мовою, 2019

1

Дозвольте дещо прояснити: я був найкращим кандидатом на цю роботу. Ви здивуєтеся, дізнавшись, як багато хлопців радо відмовилися б від неї, якби в них був вибір, — а в мене він був, принаймні на початку. Двійко заявили мені в обличчя: «Ліпше ти, ніж я». Однак мене це не турбувало ані миті. Усе, що я відчував, — співчуття до них.

Дехто з колег не в захваті від гучних складних справ: мовляв, забагато всілякої гидоти в пресі, та й наслідків не уникнути, якщо раптом не розкриєш. Я не вдаюся до такого негативу. Якщо ти марнуєш свою енергію на думки про те, яким болісним буде падіння, вважай, півдороги донизу вже пройдено. Я ж волію налаштуватися на позитив, адже тут його вдосталь: можеш удавати, ніби ти вищий за все це, проте кожен знає, що велика справа обіцяє пристойне кар'єрне просування. Дайте мені справжніх злодіїв, про яких пишуть на перших шпальтах, а різанину між наркодилерами залиште собі. Якщо не готові прийняти виклик, тримайтеся свого нагрітого місця.

Деякі хлопці не можуть розслідувати справ стосовно дітей, і в цьому, можливо, не було б нічого дивного, якби не одне але. Перепрошую, та якщо ти не здатен розкривати мерзотних убивств, то якого дідька тобі робити в такому відділку? Закладаюся, твою ніжну дупцю радо візьмуть у відділ інтелектуальної власності. Я займався злочинами, де фігурували немовлята, потопельники, згвалтовані й убиті, а також жертви, яким прострелили голову так, що мозок обляпав усі стіни, — проте я сплю спокійно, бо ті справи було розкрито. Хтось має це робити. І якщо справу доручено мені, я впораюся з нею відмінно.

Отже, якщо казати відверто, я, чорт забирай, найкращий у своїй справі. Досі маю таке переконання. У відділку вбивств

я працюю вже десять років, і протягом семи з них, відколи допетрав, що й до чого, маю найвищий відсоток розкритих злочинів. Щоправда, цього року мене відкинули на друге місце, бо нинішньому чемпіонові дісталася низка невігядливих побутових злочинів, розв'язання яких передбачало, що підозрювані самі закують власні руки в кайданки і подадуть себе на тарілочці під яблучним соусом. Я ж узяв на себе найскладніше — справи без свідків і з цілою купою наркоманів, — і їх удалося закрити. Якби наш інспектор бодай трохи, на дрібку, засумнівався в мені, мене давно було б усунуто від виконання. Але такого досі не сталося.

Я ось до чого веду: ця справа мала піти гладенько-рівненько. По завершенні її слід було описати в усіх підручниках як яскравий приклад того, як треба працювати. І за всіма ознаками, їй належало стати справою моєї мрії.

Уже тієї миті, коли вона звалилася на мене, я зрозумів, що все дуже серйозно. Кожен зрозумів. Звичайна справа йде безпосередньо до відділку й автоматично потрапляє до рук тому, хто має займатися нею за графіком, а якщо його немає на місці, то найближчому в черзі. Натомість велика справа не оминає інспектора — саме він вирішує, кому її доручити. Тож, коли інспектор О'Келлі сунув голову у двері відділка, вказав на мене й гаркнув: «Кеннеді, до мого кабінету!», а тоді зник, усе стало зрозуміло.

Я схопив свій піджак зі спинки стільця й напнув на себе. Серце моє калатало. Відтоді як мені востаннє трапилося щось значне, сплигло багато часу, дуже багато.

— Нікуди не йди, — наказав я Річі, своєму напарникові.

— Овва! — з удаваним переляком вигукнув жартома Квіглі з-за свого столу; його пухка рука затремтіла. — Наш Козир знову вляпався в лайно? Ніколи не думав, що ми застанемо цей день.

— Отямся, старий! — Я уважно перевіряв, чи добре сидить краватка.

Квіглі поведився як дрібна сволота, бо за графіком був наступний. Якби не його недолугість, О'Келлі, можливо, віддав би справу йому.

— То що ти накоїв?

— Відшпекав твою сестру. Ще й пакет паперовий прихопив — напнути їй на голову.

Хлопці загіготили, а Квіглі напрудився, мов стара бабця.

— Не смішно.

— Що, зачепив за печінки?

Річі сидів із роззявленим ротом, мало не підстрибуючи на стільці від цікавості. Я витягнув із кишені гребінець, швиденько зачесав волосся і спитав:

— Красень, га?

— Дуполиз, — крізь зуби процідив Квіглі.

Я не відреагував.

— Еге, — кивнув Річі. — Неперевершено. А що?..

— Нікуди не йди, — повторив я й пішов до О'Келлі.

Другий натяк: він стояв за столом, тримаючи руки в кишенях і перекочуючись із п'ят на пальці. Через нову справу рівень адреналіну в нього підскочив настільки, що йому навіть на стільці не сиділося.

— А ти щось не квапишся.

— Вибачте, сер.

Він продовжував стовбичити на тому самому місці, облизуючи зуби й переглядаючи бланк виклику на своєму столі.

— Як просувається справа Маллена?

Протягом кількох останніх тижнів я збирав для генерального прокурора досьє на одного пронозливих наркодилера, щоб той малий покидьок не мав жодної лазівки, через яку міг би вислизнути. Деякі детективи вважають, що роботу завершено одразу по тому, як було висунуто обвинувачення. Але я сприймаю за особисту образу, коли хтось із моїх підопічних зривається з гачка, тож подібне трапляється рідко.

— Хтось іще може це закінчити?

— Без проблем.

О'Келлі кивнув і продовжив читати. Йому подобається, коли його про щось питають, — це підтверджує, що він тут головний. А оскільки він мій керівник, чом би не потішити його, як цуцик тішить свого господаря? Адже це полегшить мені життя.

— Щось нове надійшло, сер?

— Чув про Браянстаун?

— Ні, не доводилося.

— І я також. Це нове містечко на узбережжі за Балбрігганом¹. Колись називалося Зруйнованою Бухтою абощо.

— Зруйнованою Гаванню, — виправив я. — Авжеж, я знаю Зруйновану Гавань.

— Зараз це Браянстаун. І до вечора вся країна знатиме про це місто.

— Справи кепські...

О'Келлі поклав свою важку долоню на бланк виклику, ніби намагаючись утримати його, і пояснив:

— Чоловік, жінка і двоє дітей були зарізані у власному домі. Жінку відвезли до шпиталу, вона в критичному стані. Інші мертві.

Ці слова розійшлися в повітря дрібними хвилями, і на мить ми обидва замовкли.

— Хто про це повідомив?

— Сестра постраждалої. Вони спілкувалися телефоном щодня, але сьогодні вранці, не додзвонившись, жінка розхвилювалася, сіла в автівку й помчала до Браянстауна. Авто господарів стояло біля дверей, електричне світло попри денну пору було ввімкнене, за дверима — глухо. Жінка зателефонувала патрульним, ті виламали двері — і сюрприз-сюрприз!

— Хто зараз на місці злочину?

— Лише поліціянти. Глянули одним оком, зрозуміли, що не компетентні в цій справі, і зателефонували нам.

— Чудово.

Скільки ж у поліції бевзів, котрі марнують по кілька годин, граючи в детективів і перетворюючи розслідування на цирк, перш ніж визнати поразку і все-таки викликати фахівців.

— Я хочу, щоб ти взявся за цю справу. Згода?

— Матиму за честь.

— Якщо не можеш усе кинути, скажи мені зараз, і я передам цю справу Флаерті. Вона вимагає багато уваги.

Флаерті — це той хлопчина, котрий розкрив купу очевидних справ і посів перше місце в нашому слідчому рейтингу.

— Ні, не варто, я зможу.

— Гаразд, — мовив О'Келлі, проте бланка не віддав. Натомість підніс його до світла й заходився уважно вивчати, почухуючи підборіддя великим пальцем.

— А Курран... Він готовий до такого?

Юний Річі працював у відділку лише другий тиждень. Більшість наших хлопців не бажають тренувати новачків, тому цим займаюсь я. Якщо ти добре знаєшся на своїй справі, то маєш передавати досвід молоді. Це твій обов'язок.

— Буде готовий.

— На деякий час можу прикріпити його до когось іншого, а тобі дати нового напарника, котрий тямить у таких випадках.

— Якщо Курранові наша робота не до снаги, у нас буде чудова нагода про це дізнатися.

Я не хотів працювати з тим, хто розуміється на таких випадках. У вихованні новачків є одна перевага: ти позбавляєшся зайвого клопоту. Усі, хто у відділку довгий час, працюють за власною методикою. Тож новачок, якщо з ним поводитися правильно, гальмуватиме тебе значно менше за ветерана. У мене не було часу на ігри на кшталт «після вас — ні, тільки після вас».

— Хай там що, головний — ти.

— Довіртеся мені, сер. Курран упорається.

— Це ризик.

¹ Містечко на східному узбережжі Ірландії. (Тут і далі прим. пер.)